

graffiti

графіті

Василь Базів

БРАТИ,

або

МОГИЛА ДЛЯ «ТУШКИ»

Сатирико-політичний роман

Харків
«ФОЛІО»
2015

Піраміда від Наполеона

Петро Павлович ще із часів першого скликання запровадив порядок, що новий робочий день розпочинав із Державного гімну України, мажорні акорди якого сповнювали усі 2,35 тисячі квадратів депутатської вілли. Правда, якщо через брехунець Україна, яка ще не вмерла, будила працелюбний український народ о 6.00, то депутат Капець проймався ранковим зарядом патріотизму об 11.30. Усім домоладцям і партнерам по бізнесу, а також ідейним однодумцям по фракції було достеменно відомо, що Петро Павлович любить поспати, як і Йосиф Віссаріонович, до полудня.

Його пробудження до життя було сповнене глибокою процедурою, яка найвиразніше проявлялася у дивовижній здатності почергово розплющувати очі по одному. Спочатку ліва зіниця оглядала цей розкішний оточуючий світ, поки права ще спала і марила новими надбаннями маєтного баракла. Відтак уже розплющувалося й воно, праве очисько, яке чомусь видалося ще лівішим, ніж те, що причаїлося за товстою бульбою депутатського носа.

Але все ж не носова порожнина репрезентувала так опукло імідж слуги народу, як крокодиліячі очиська, які

росли чомусь не під лобом, а на лобі. І коли ці фари, вип'ячені навиворіт, починали чигати довкруз, неначе шукаючи — чого б ще припасти із оточуючого світу, — могло стати лячно, коли раптом блимачі впиналися свердлом у серцевину зіниці ближнього. Капець знав про цю властивість свого лобового семафора і навіть користувався ним, пронизуючи співбесідника струмом, від якого хотілося відвернутися.

Цю виучку він виробив ще на нарах, коли одним лише поглядом зганяв із привілейованого лежака постояльца колективної камери. Правда, одного разу у відповідь на блиск його звірячих сліпаків отримав ножичком уздовж печінки, бо «замухришка» виявився знаменитим злодієм у законі, який тримав у своїх кволеньких руках і у щупальцях залізної волі усю колонію. То була добра наука, бо згодом Капець не раз натикався на високовольтну реакцію, коли рішучих хлопців миттєво виводив із себе цей його бичачий погляд, після якого удар приймала уже дихальна гарагуля, що розбухала до непомірних розмірів і перетворювала кругловидий образ нардепа на свиняче рило.

Цього, чергового, трудового дня, який не віщував нічого загрозливого, але якому судилося стати доленосним, і не лише у житті народного депутата, Капець слухав гімн, як завжди, лежачи, солодко потягуючись. Мурликаючи під ніс безсмертну мелодію Михайла Вербицького, він поклав її на свої, власні слова, смисл яких зводився до речитативу «Жізнть удалась».

Лежачий стан не заважав господареві жваво махати ногами, відтворюючи маршовий похід численних борців за незалежність України, яких вела у бій ця заклична мелодика і яких Петро Павлович по праву вважав своїми попередниками у боротьбі за волю і кращу долю рідного народу.

Між гучномовцями, встановленими, як на трибуні військового параду, у спальні нардепа, що плавно переходила у розлогу, як футбольне поле, вітальню, висіли портрети усіх президентів країни, що мало підкреслювати історичну значимість поточного політичного моменту: під склепінням цього сільського помешкання поселився державний муж національного значення.

Спочатку була ідея робити так, як роблять мільйони чиновників усіх рангів і категорій — від міністрів до обліковців сільради: при обранні нового гетьмана портрет попереднього викидати на смітник історії зі всією принципово-патріотичною ненавистю, а відтак із такою ж сервільною запопадливістю вішати щойно обраного гаранта.

Депутат Капець із почуття елементарної людської вдячності і на засадах універсального гуманізму тримав на стіні усіх. Бо при всіх він ішов угору, бо при всіх «жизнь, що удалась», рухалася по висхідній. Від каденції до каденції, кожному із яких депутат Капець розпочинав, як радикально-кардинальний опозиціонер, а закінчував, як мертволежача перед діючим Президентом «тушка», тому щораз новий портрет Гаранта у його депутатській віллі ставав більшим, затінюючи своїм масштабом скромні історичні розміри

попередників. В унісон із особистими статками господаря цього патріотичного помешкання.

І хоча у сесійній залі і в кулуарах його поважно кликали у відповідності до об'єктивних даних Центрвиборчкому — Петро Павлович, усьому навколишньому світові — як цивільному, так і кримінальному, які у безпрецедентний спосіб злилися воедино під прапором дикого капіталізму, його знали як Гошу. Зеківське поганяло. Коли тобі дають ім'я на зоні перед співдружністю братанів, то це куди серйозніше, ніж батьківське ім'я перед Богом під час хрещення. Чому Гоша — й сам не знав. Назвали, і все тут. Гріх було б ображатися. Бо не назвали ж Хамом, як діючого гаранта. Рідко знайти у блатному світі тавро бридкіше, бо Хам — це той, що краде у своїх співкамерників. А тепер от — у всього українського народу.

— Ще не вмерла, поки я живий. Правда, хлопці? Слава Україні! Героям — доляри! — звернувся до портретів щойно пробуджений гімновими октавами слуга народу. — Ви приходите і відходите, а Гоша є, був і буде, коли вже вас не буде. Бо герой — Гоша Капець. Потому как у нього доляри, пані та панове. Сікач, заповзай. Що там у нас на біржі праці, на якій трудиться працьовитий український народ?

Квадратна голова враз визирнула з дверей, але знову провалилася, задкуючи, оскільки пролунав дзвінкий голос Наташки із центральної диспетчерської:

— Петре Павловичу, вам дзвонить Матрьошкін з Газпрома.

Масштаби бізнесу і темпи його розвитку вимагали граничної мобільності й оперативності, тому всі вілли по всіх континентах мали перманентний зв'язок із центральним київським офісом. Інформація із цього пульта управління багатомільярдним майном надходила до його власника миттєво, на якому ліжку вона б його не застала — чи то у Монако, чи то у Канкуні, чи просто, як цього разу, під лісом у рідних Задвірцях.

— Сікач, заглуши нахер гімн, — схопився з ліжка шеф транснаціональної імперії. — Слушаю, Вадим Федорыч.

— Гоша, ты вообще оборзел? — Матрешка був не на жарт роздратований. — Тебе что, краник перекрыть или вообще глотку перерезать?

— А что случилось, Вадим Федорович? Чего вы так? — Капець прийняв запопадливу позу, неначе Матрьошкін власною персоною стояв перед ним.

— Ты приезжал сюда с этим вашим, шилом бритым, и переводчика требовал? Здесь все в Москве приторчали. Тебе что, напомнить общепринятый? Опять на зону захотел?

— Фу ты, а я уже думал, что-то серьезное. — Гоша однією рукою обіймав слухавку, а другою витирав піт із низького, оброслого, як у первісних приматів, чола. — Лимиты сократились или тарифы, будь оно неладно, сузили. А это... Это политика, Вадим Федорович. Это у нас на зоне с вами все было проще пареной репы — «А внизу по речке плыли три дощечки». Я же по согласованию с ин-